

at træffe Foranstaltninger til, at ikke en saadan fortløbende Række af uheldige Tilfælde kan medføre, at Bevillingsmagten overhovedet slet ikke kommer til at beskæftige sig med Spørgsmaal af denne Rækkevidde, før de er afgjorte.

Overfor den højtærede Minister for offentlige Arbejder i hans Egenskab af Minister for Postvæsenet skal jeg omtale to Samraad. Det ene er allerede begrundet af det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, men jeg vil gerne føje min indtrængende Anbefaling til, for at dette Spørgsmaal kan faa en gunstig Løsning indenfor Ministeriet. Ved at afskedige fast ansatte Postembedsmænd for at tilvejebringe en Beparelse — for øvrigt paa et Omraade, som nu, efter at Beparelserne er vedtagne, vækker almindelig Utilfredshed, og hvoroverfor Forretningsverdenen forgæves har gjort Henstillinger —, ved at afskedige fast ansatte Tjenestemænd og derved tvinge dem ud i Arbejdsløshed paa et Tidspunkt, hvor de har vanskeligt ved at faa privat Arbejde, og under Vilkaar, hvor de ikke faar noget af Staten, hverken Pension eller Vartpenge, ved alt dette har Staten stillet nogle af sine tidligere Tjenestemænd, som den har givet berettiget Forventning om ikke at ville forlade eller skuffe, i en vanskelig Situation, og har bragt dem i en saadan Stilling, at de er ringere og uheldigere stillede end den arbejdsløse Arbejder, som, fordi han har været Medlem af en Arbejdsløshedskasse, dog kan hente nogen Understøttelse og faa Statens Hjælp dertil. Paa hvilken Maade den højtærede Minister som Postminister vil søge disse Forhold ordnede, skal jeg ikke paa nærværende Tidspunkt gøre noget Forslag om. Om det kan ske paa den Maade, som den ærede Ordfører Hr. L. D. Rasmussen antydede i Udvalget overfor Ministeren, gennem en Understøttelse afpasset efter arbejdsløses Vilkaar, eller om det kan ske paa en anden Maade i Analogi med Vartpengebestemmelserne, skal jeg ganske overlade til Ministerens Skøn. Men jeg vil meget indtrængende henstille, at Ministeren, endnu inden denne Rigsdagssamling slutter, henvender sig til Finansudvalget for at tilvejebringe en Adgang til paa forventet Efterbevilling at yde Understøttelse til disse uden egen Skyld meget haardt ramte tidligere Tjenestemænd.

Jeg har dernæst begæret afholdt et Samraad i Udvalget angaaende Besættelserne af Postmesterembederne i Vordingborg og Ribe. Jeg har tidligere i denne Sal flygtigt berørt dette overfor en Udtalelse af

konservative Medlemmer, idet jeg gjorde opmærksom paa, at jeg i Udvalget havde anmodet om at faa Postvæsenets Forfremmelsesraads Protokol eller en Udskrift deraf vedrørende disse to Embedsbesættelser forelagt i Udvalget uden at finde Støtte for dette Ønske fra andre Sider end fra Socialdemokraterne. Postvæsenets organisatoriske Lov har fastsat, at Spørgsmaal om Forfremmelser skal gøres til Genstand for en særlig Behandling, nemlig den, at en Række bestemte, i Betænkningen nærmere angivne Mænd indenfor Postvæsenet paa forskellige Trin og Pladser indenfor dette skal udtale sig om enhver Forfremmelse. Motiveringen til Oprettelsen af dette Forfremmelsesraad var at sikre Postvæsenets Personale mod, at en enkelt Mands Indflydelse skulde være afgørende for deres Skæbne. Man frygtede for, at Generaldirektøren for Postvæsenet uden et saadant Forfremmelsesraad kunde komme til at være alt for eneraadende overfor Posttjenestemændenes Avancement. Derfor vilde man have, at der frem til Ministeren skulde komme ikke blot en enkelt Mands, Generaldirektørens Indstilling, men saa at sige et Udtryk for hele Postetatens Myndighed og Skøn over, hvem der var mest egnet. Nu havde jeg udbedt mig Udskrift af Protokollen vedrørende disse to Embedsbesættelser i Vordingborg og Ribe, fordi det var kommet mig for Øre, at Forfremmelsesraadets enstemmige Indstillinger i begge disse Tilfælde var blevet sat til Side af den højtærede Minister for offentlige Arbejder paa en særlig opsigtvækkende Maade. Spørgsmaalet angik mig, fordi det var en Postmester i den Kreds, hvor jeg er opstillet, som var forbigaaet begge Gange og begge Gange til Fordel for Tjenestemænd, hvis Anciennet baade med Hensyn til Ansættelse som Assistent og til Indtrædelse i Tjenesten var paafaldende ringere end den forbigaaedes. Under Samraadet, hvor den højtærede Minister altsaa nægtede at fremlægge Udskrift af Forfremmelsesraadets Protokol, benægtede han ikke Rigtigheden af, hvad der var kommet mig for Øre, at Indstillingen havde været enstemmig, og jeg maa derfor gaa ud fra, at dette er Tilfældet. Derimod hævdede den højtærede Minister sin Ret til ikke at tage Hensyn til Forfremmelsesraadets Indstilling, og jeg vil heller ikke paa nogen Maade bestride, at Ministeren har Adgang til at omgøre en saadan Indstilling, men naar han omgør den, maa han overfor de parlamentariske Myn-